

FUGIDA AL PASSAT

I m'he despertat. Com ahir. Com abans d'ahir. Com tantes nits darrerament. Sortint d'un somni que em persegueix, recurrent. Al matí el recordo amb nitidesa. Acabo d'entrar al Càcul. La seva singularitat em causa un efecte ben especial. Em sedueix i espanta alhora. La velocitat de les meves cames es va reduint progressivament i no puc continuar. La boca negra esvalota el pessigolleig que se m'enfila des dels peus i em deixa immòbil, palplantat, tens. I amb la sensació d'estar empresonat per unes lianes sortides sense saber com de totes les parets del carrer. L'angúnia de pensar què dirà la mare, que espera la comanda de peixos *Els Bomba* per sopar, m'amara de suor. Jo ho intento, lluito per seguir. I just en aquell moment, a punt de defallir, obro els ulls i em retrobo al meu llit d'adult, sol, amb el cor accelerat i els llençols rebregats cargolats a la meitat inferior del cos. Sembla clar que, des de ben endins, alguna cosa està intentant contactar amb el meu jo conscient. Però no ho acabo d'entendre. No veig cap relació entre l'enrenou de la meva situació actual i les meravelloses vacances que passava, de petit, a la costa. Per què ara, després de tants anys, aquells records s'ensenyoreixen del meu son una nit i una altra? Visc en un remolí d'emocions. Ella em va deixar. Sí. I fa dies que em vaig enfonsant sense oposar resistència en l'auto compassió, en la pena. Encara no sé què vaig fer tant malament, què és el que la molestava tant. No puc parar de donar-hi voltes. Per a mi, havien estat dos anys plens, inclús feliços, fins que va arribar aquell estrany desenllaç. No ho vaig veure a venir. Un esclat de plors, balbuceig d'excuses i un simple cop de porta van ser el seu adéu. Ni retrets, ni més explicacions.

No surto de casa. Els amics han fet intents d'animar-me tot i que jo no he estat per ningú, debatent-me entre la desesperança i el somieig. Sense sortida. Però a poc a poc, aquest matí, una idea s'ha anat obrint pas en el meu cervell turmentat. La mare conserva el piset a Calonge! Només s'hi instal·la a l'estiu. Per gaudir de l'estimulant brisa marina -diu sempre. Potser és el que necessito. Allunyar-me de l'aire enrarit d'aquesta casa on tot me la recorda. Deixar enrere l'ambient urbà fet de feina i de rutines. Un espai de nou verge, farcit de bons records d'infantesa on llevar-me en blanc cada matí. Sense obligacions ni normes estrictes. Amb totes les hores per davant. No haver de preveure. La calma dels dies en una vila adormida. Despertar-me amb ella. L'electricitat de la tramuntana que s'emporta les noses que al seu camí troba. El passeig estimulants fins a la platja solitària que entre espigons t'acull amorosa. I l'aire, i l'aigua. Sento com s'alleuja el pes que m'ha estat oprimint el pit. Només de pensar-hi, un breu somriure

se'm dibuixa als llavis. Tinc ganes de llevar-me i gestionar la partença. Sé que, sovint, la memòria indulgent ens traeix i no es pot repetir el que es va viure. Però ho vull provar. No hi tinc res a perdre. Per fi un pla que m'il·lusiona. No l' he de deixar passar. Poso fil a l'agulla. Me'n torno.